

PAPITU

LA RECALLIDA DEL DEUTE

—Veníem a cobrar lo que'ns deveu per la formació de rodes electorals.
 —Y ara! No haveu llegit el discurs den Urzaiz sobre l'immoralitat monàrquica en la recullida del Deute? Aneu, janeu! y que mai més vos trobi fent all amb els monàrquics!

Pera curar els

REFREDATS

PELLETS
del Dr. Mackenzy

GONOROL

SANTANOL SOL

Unic principi actiu de la Essència de Sàndal, quina eficàcia ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncia pera curar la *Blenorràgia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre SANTANOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En en totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Corts, núm. 606** (cantonada a Balms). BARCELONA

TROPHOGENO FONT

Anemia - - Neurestenia
Tuberculosi

RESTAURANT «GRAN TERRASSE»

— Concerts de una a tres tarde y tota la nit, pels senyors Josep Suñé y Solanas. Salons pera banquets fins 200 cuberts. Cuina francesa y espanyola. Bodes y bateigs.

Pera Ballar

sense caure en ridícol en societat, acudiu a la **Ensenyansa Nadal**. Classe particular, Cegos Boqueria, 2, entressol.

E. BLY

Taller de Fotogravat

Barbará, 35, principal

TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ DE MAQUINES Y AUTOMÓVILS

Especialitat en Maquinaria pera les Arts Gràfiques

FRANCISCO MARINÉ

Córcega, 356. - GRACIA

Dr. CASTELLARNAU

VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES
APLICACIÓ DEL 606

Consulta de 11 a 1 y de 5 a 8. — Rambla del Centre, 11, pral.

DEMANIS PER AFAVORIR EL TREBALL INTELECTUAL Y CURAR LA NEURASTENIA, IMPOTENCIA, DEBILITAT, EXTENUACIÓ, VELLESA PREMATURA, TRISTESA, DEPRESSIO DEL SISTEMA NERVIÓS Y AGOTAMENT DE FORSES PER EXCÉS, EL

VI VITAL AMARGÓS

PODERÓS REPARADOR Y ESTIMULANT

DE LES FORCES FÍSQUES Y INTELECTUALS

El VI VITAL AMARGÓS transforma l'extenuació en vigor, la debilitat en forsa, y l'anèmia en riquesa de sang. El gran abatiment, la penosa tristesa que senten els neurastènics desapareix com per encant prenent el VI VITAL AMARGÓS. — Farmacia del senyor amargós, Plaça de Santa Agnà, 9 — Ademés se ven en les principals farmacies, drogueries y centres d'especialitats farmacèutiques del món.

Pera curar l'anemia

PILDORES PINK

POUS ARTESIANS, FIGUEROLA

Aparell patentat. Sense altra no's paga. Representant: Carvajal, Rambla del Centre, 25.

Armes es compren

Porta de Santa Madrona, 8

REDACCIÓ: Pelayo, 38
ADMINISTRACIÓ: Rambla de les Flors, 14, penl.
PREUS DE SUSCRIPCIO
ESPANYA, trimestre Ptes. 3
ESTRANGER 5
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Tercerilles

A veure qui guanya en aquesta batalla sobre'l jugar y riure. Potser ells, potser nosaltres; però per de prompte la nostra aristocràcia ja s'ha col·locat entre'l carrer de Casp y el Pararel, sense donar gaire més importància al convent dels jesuïtes que al teatre Gayarre.

D'això fa vuit o deu dies. Al tornar a donar llum en la sala del teatre Gayarre per haver-se acabat el cine, en varem comensar a adonar de que en un palco hi havia senyores que no eren visita acostumada de la casa. Tothom va a comensar a dir: «Se n'aniràn quan fassin *La Pulga*.» Però la varen fer y elles sense moures. Després d'una camisa una altra y elles sense moures. A l'últim se varen aixecar y al passar per la porta sentírem que deia una d'elles, dòna plena de *chic*, elegant y espiritual:

—Jo'm creia que'l Gayarre era una altra cosa! Si això no es més que un exemple de la cultura barcelonina, una mostra de que aquí se ensenya tot....!

El diputat provincial senyor Pich sempre ha sigut home que'n diu de bones; però una de les millors es la del altre dia. Parlava en un miting y en un moment d'entusiasme, va y diu:

—Aquestes eleccions seràn el *watercloss* del catalanisme.

En Pich volia dir el Waterloo.

Per bromistes a *La Tribuna*. En el número del dia 13 del corrent diu:

«Muchas otras fueron las obras importantes de Foggazaro: *Daniele Cortis*, *Promessi Sposi*, etc.»

Quan tothom se pensava que això de les eleccions acabaria sense cap incident, va y surt una acta falsificada. Un 69 se converteix en un 79, favorable an en Pujol y Brull. Però es que avans havia obtingut en Pujol en dues seccions més, lo que *El Poble* anomenava un dia, parlant de les víctimes d'una catàstrofe, «l'horrorós número de seixanta nou....»

Naturalment en Pujol, o algun amic, o el que sigui, que nosaltres ens rentem les mans, plè de bona voluntat, va dir que ja n'hi havíam prous seixanta nous. Y va fer la trampa.

Autògrafs

El nou diari, *La Prensa*, se dedica a demanar a les personalitats que'ns visiten un autògraf pera publicarlo. En Rueda, en Salvador Rueda, no pas en Pagès y Rueda, perquè molts han comensat a confondre's, els en va donar un y en Gamboa un altre.

Y tots dos, un pa.ell de joies.

En Rueda deia en l'autògraf que un dels recorts més forts que tenia de coses catalanes, era l'estrena a Madrid de *Les Garses*. «Allí, en el cuarto del actor —den Borràs— ví á Iglesias, joven, pálido, cenceño, fuerte como su arte, nervioso como sus frases, equilibrado y dueño de sí como su arquitectura teatral.»

Tot això, el dia de l'estrena de *Les Garses* a Madrid, va ho veure en Rueda. Efectivament, aquell dia l'Iglesies era a Barcelona.

Y l'autògraf den Gamboa diu:

«—Cuanto me felicito de haber visto— junto de mí —á uno de los monumentos de que más puede enorgullecerse Barcelona: á Angel Guimerá.»

En Gamboa havia pres an en Pitarra per en Guimerà!

—Que les dónes se posen pantalons? Y bé, què? Lo essencial es que no se'ls cordaran al davant com nosaltres.

Mossegada de crític

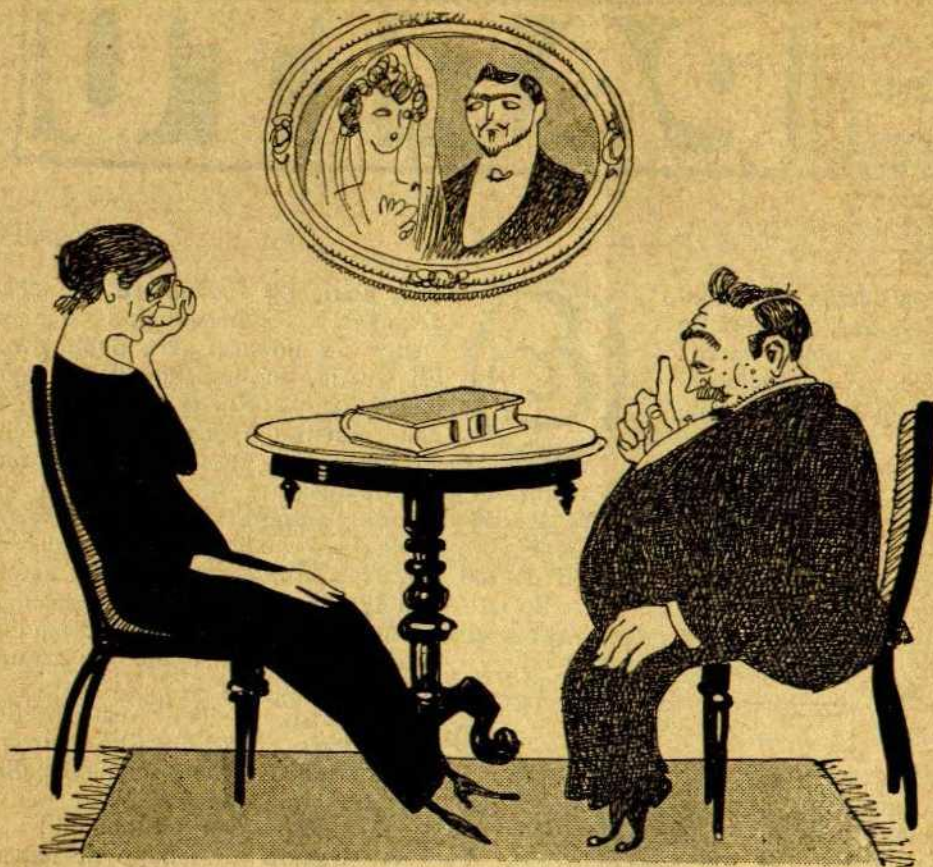

A escena es al vestíbul del Orfeó Català o Palau de la Música Catalana, després d'executar-se'l poema «*Mort y Transfiguració*» del senyor Straus d'una manera esplèndida baix el mando del prof. Karl Panzner. El públic surt entusiasmat, els crítics més entusiasmats que'l públic.

Dos crítics se troven y s'abracen.

—Noi, quina «*Mort y Transfiguració*...!» Què't sembla?

—A mí? La mort den Lamotee y la transfiguració de l'orquestra.

EL MALALT CRÒNIC

—...doncs sí, va sortir pera pendre part a un miting electoral y en no sé quin poble me'l mataren d'una pedrada.

—Ah, senyora Rosalía! Si'l seu marit m'hagués cregut no li hauria passat això. Jo sempre li deia: ves a Sant Hilari... ves una temporada a Sant Hilari!

D'estudi

VI

De Gracia en venien molts de xicots naturalment; hi havia un tal Derch qu'era fill d'un arcalde y are té tot de botigues de lampista. Era la persona més lletja qu'he conegut, amb el nas arremangat, els ulls petits y la boca d'orella a orella. Era lo més esqueixat que's ha vist, mai sabia com ningú de jugar a les xapes y cantar cançons verdoses, de tirar pedres y d'explicar coses d'homes y dones que per molts eren aleshores una revelació.

També era de Gracia l'Amat, el Pinsa que diem nosaltres, Deu no l'havia criat per estudiar sinó pera colomista. Aquet tenia una cosa, forsa y coneixement pera emplearla, pobre d'aquell qui es burlava de les seves respostes a la classe o de les seves mentides colomòfiles, mastegot que te criol y que'n deia unes de boles y en feia unes de respostes!

En un altre gènere també eren divertidíssims els germans Juncadella, es un dir els, perque qui era divertit era el gran, el petit no tenia res de particular, com no fos una orella retallada. Referent al gran, (avui molt respectable senyor) li deiem el Peixeter y la veritat ho semblava per la indumentaria (sempre devantal blau), però molt més per el seu modo de ser y el seu

modo de cridar. Per res, per una advertencia del ayo o per qualsevol impertinencia d'un company, ja la teniem armada, amb uns crits...! Després ha servit pera ser senyor però lo que's aleshores no hauria tingut peix pera vendre «de l'art! que belluga...!»

Per *Patata* era conegut el fill gran del Doctor Pagès, era y continuava sent de les persones més xiroies de Barcelona, sempre content y alegre y sempre sense saber-se la llissó. El senyor Castilho li tenia una afició extraordinaria, sobre tot a ferlo arro-dillar pera riure després mirantli la cara. Els petits, els *Patatetes*, cas no son del meu temps.

Els que si ho foren, son els Calonges, l'Ignaciet era un xicot mate, ara en *Melcionet* era una institució del col·legi. Va entrarhi sent petit com una rata y aixirit com el mateix animallet. Estudiava amb molta rabia y sempre anava al davant dels altres més grandassassos. El seu pare era molt aficionat a caballs y tenia un tronc d'aques qu'eren l'orgull del xicot, al que critiqués les

aques li retirava tot seguit l'amistat. Les aques y el senyor Barret eran tota la seva il·lusió. Una vegada varem fer pinyes y estiguerem renyits tres dies perque vaig dirli: «El senyor Barret sembla un pardalet.» Després va tenir-se molta rabia amb en Vivanco, aquell coix de qui he parlat, perque li passava al davant sempre, si no corrent estudiant.

Hi havia en Soler, el *Bon* fill de la fonda de Sant Agustí, que també era y es una bona persona. Estava y està gras que petava, tot en ell respirava salut y alegria era l'inseparable den Serra de Premià. Una vegada, pobre xicot!, se li va morir la mare y va compa-rèixer amb un jaqué negre; allò va ser una ovació mai vista, res que varen tenir que tornar-lo a casa a corre-cuita pera que li escursessin la pessa.

Allà aont hi havia en Pascual, fill d'una botiga del carrer de Fernando, ja se sabia, xibarrí. Però xibarrí mogut descaradament sense preocuparse poc ni molt de que vegessin qu'era ell el qui'l promovia. Es lo que deia: com que tant se val que'm vegin com no, si hi lia gresca jo me la carregó tant si hi soc com si no hi soc.

No era aixís en Bat-llovera, aquet ja era més aficionat a tirar la pedra y amagar la mà y quan venia el director el respallava el gran murri.

De la mateixa fornada que aquet, era en Tarragó

el geni de l'estudi segons el director y els professors; li perdonaven totes les entremaliadures y això que les feia grosses, en cambi pobre d'ell que no sabés la lliçó, aleshores s'aixecava un *tolle-tolle* horrorós «això es un escarni, deien, amb el talent que té no sabèrsela.»

Per conseqüent en Vidal (Anton), si aficionat als toros es avui, més aficionat hi era aleshores, allà aont ell era no sentíes parlar més que de si el Reverte, que de si el Guerra o que si el Fabrilo. Explicava fil per randa lo qu'eren veròniques, lo qu'eren navarres y que s'entenia per *de frente, por detrás*. Organisà unes corrides en que fins cavalls hi havien y al tornar al aula en contes d'estudiar discutiem els incidents de la última corrida en la que el Vidal havia matat sis nois que feien de brau. Sempre comprava *Toreos y Enanos* y en una llibreta duia la contabilitat dels toros morts per els seus idols, junt amb les corrides torejades y les ferides rebudes.

Hi havien també dos pintes que no se pas perque hi eren. En Pons y en Tubau. Ja no eren nois, eren homes; el primer anava tal com va avui, amb una barbeta negra: entrava, s'asseia al banc y allí s'estava sense fer res, però allò que s'en diu res. Al cap de molts anys d'estar per allí, se n'entorna igual qu'havia vingut, es dir, sense ser batxiller y sense sapiguer res. L'únic que se'n va emportar va ser aquell anell immens amb un rubí que deia no n'hi havia cap més al mon, y la montura del qual (segons ell sempre) havia vingut expressament d'Alemania. Are, ven fonògrafos.

El segon, en Tubau, no era tan vell com en Pons, però també ho era bastant; devegades prenía part en els jocs y anava a classe amb tothom. Era bastant negat y li costava enraonar. No sé com s'ho ha fet, però are fa de fiscal. Qualsevol dia aniré a sentirlo y, res, me sembla que riuré.

De qui no hauria dit mai que arribés a militar era d'en Barric, y no perque fos cap tonto ni perque no estudiés, sinó per el seu posat quan venia a col·legi; era finet, ròs y desseguida se tornava vermell com un perdigot. Y mirin are es passeja tot marcial devant dels seus artillers.

LETTA.

Dupte

En Joan Deu, després d'haver menjat en sis hostals y begut en vint tabernes, anava cap a retiro tot fent tercerilles y reverencies. De sobte li vingueren unes grans basques, s'arramba a un fanal, ten guac...! y es tregué del cos tot lo que en tavernes y hostals hi havia anat ficant.

El mona es quedà mirant el lastre que havia descarregat, y s'anava dient: aquestes mongetes les havia menjat al Sabre, aquell pebrot es de ca'n Joanet, aquell vi deu ser de la Mina, aquell fetge... d'aont deu ser aquell fetge y tot preocupat aixecà el cap enlaire.

Mentres tant un gos s'acostà a ensumar lo d'allí terra.

En Joan feia memoria y digué: Ah! si; el fetge es de can Paret! Anà per prosseguir el vescompte y adonantse del gos exclamà:

—Caram! aquet gos si que no sé aont l'he menjat.

La bona gent

Cu-Cut!, en el panegíric que feia del nostre Nonell, es felicitava de que cap als seus darrers temps hagués aqueix artista estat comprès y apreciat de la gent poca-pena que avans el befa.

Apropòsit d'això se'ns acudeixen uns versos *delicadíssims* que temps enrera l'infelís *Cu-Cut!* dedicà an en Nonell com a comentari il·lustrat d'una seva exposició. Deia aixís:

Nonell ¡quina pasterada!
Nonell ¡quin bunyol tan gros!
Nonell, aquesta vegada
Nonell, l'has ben adinyada;
Nonell, això es horrorós.

Escola «planxista» de *La Veu*.

—Sembla mentida que jo que no sé lo que es l'amor, ne vengui.

—Què t'en sembla, Ramonet, del ball de disfresses del PAPITU?
—No me'n parlis, no me'n parlis! Ho trobo poc serio això.

El nostre ball o qui gemega ja ha rebut

Hem perdut. En les eleccions passades, tothom va guanyar: les dretes, l'esquerra y els lerrouxistes. Doncs amb el ball del PAPITU, tothom ha perdut: els balladors perquè no tingueren parella; els corridors, perquè en lloc de les dones, dones y dones que'ls var: m prometre, se trovaren amb homes, homes y homes; les dones que hi havia perquè'ls homes al veure tot allò se varen quedar frets, quan amb elles els convenia tot lo contrari; les artistes perquè no pogueren fer lo que per tot arreu fan, y nosaltres que hem tingut el primer disgust de la nostra vida.

No volem disculparnos. Lo fet fet y lo passat passat. Però pera que se'ns acusi o se'ns defensi, tenim d'historiar la nostra nit trista.

El *Brusi*, tres dies avans, va publicar un devantal, anatematisant la nostra festa. «La indignación—deia—augmenta al considerar que esto puede hacerse en la católica España.» Y així segueix llensant abominacions y incitant a les autoritats a que la sospenguessin. El *Correo Catalán*, del dissabte, ja no volia rés amb les autoritats, y després de dir que Barcelona era Sodoma y Gomorra y tots un porcs si se tolerava'l nostre ball, invitava a que hi anessin a pertorbarlo, fos com fos. Això era tocar a generala pera que'l ball comensés o acabés com el rosari de l'Aurora. Nosaltres varem anar a trobar el governador:

—Jo no suspèndré'l ball—ens digué—perquè sé

que es cosa de jovent, y estàn VV. dintre de la llei. Aquesta nit enviaré forses.

A la nit, efectivament, el Teatre Espanyol estava prés militarment. Policia en les cantonades, a la porta, en el saló, a dalt, en la galeria. El governador mantenía'l nostre dret, però'l governador, pera fer sentir damunt de tots la seva autoritat, ens envià quatre delegats, quatre, senyors, quatre, pera exercir la censura en el ball. Y els delegats comensaren a dirnos: «No podrà sortir cap artista sense malles. No's podrà ensenyar ni un bocinet de carn. No's podrà fer cap escena adherida.» Nosaltres vinga dir que no's faria rés més que exhibir els números ordinaris dels cafès-concerts; però'ls delegats se limitaren a dir lo de sempre, que cumplien ordres, quedantse un d'ells al costat del company nostre encarregat de dirigir les *varietés*, sense perdre de vista ni an ell ni a les artistes.

La Chelito, que s'havia compromés a treballar, havia tingut d'anar a Madrid; la Sad a Yacco se negà a sortir en les condicions que'l delegat imposava una altra artista va fer lo mateix, un altre *La Carmela*, tingué de canviar-se el vestit a corre cuita, sortint de pallasso, en lloc de

lluir la seva camisa de puntes negres, y aixís successivament.

Naturalment, allò va esser una cosa trista y desballada. Comprenem que'l governador fes de moralista, procurant complaure a les comissions de pares de familia, del Comité de Defensa y de senyores catòliques que'l visitaren; però'l governador no podia negarse a que s'exhibís en el nostre ball lo que totes les nits triomfa en els *music-halls* de Barcelona. Ell preveia fins una interpelació parlamentaria, y ens sacrificà. Figúrinse vostès, que'l delegat que's va personar en els camerinos, fins amb les seves propies mans, va cuidar, agafant la roba amb aquelles, de que per entre la camisa y els pantalons de l'artista, no s'insinues ni una miqueta de carn.

La por a les bullangues allunya a les dones—hi havien repartides 2.000 invitacions femenines—y la por del governador, feu que les varietés resultessin tant manses, que la gent deia que'l bisbe, en atenció a la moral de l'espectacle y considerant lo bé que s'estaria en aquella hora en el *Gayarre* o a l'*Edén*, concediria cent dies d'indulgencia als assistents.

Rés, senyors, que com de totes les coses, del fracàs nostre ne té la culpa'l clero. Val a dir que s'havia creat una llegenda entorn del ball que va retreure a moltes dones. Se deia que's ballarien dos balls amb els llums apagats, se va dir que les dones a la mitja part no més portarien mitges, se va parlar de cinematògrafs immorals y per lo que faltés *El Correo Catalán* parlava de Sodoma y de Gomorra.

Aquesta llegenda, feu que's quedessin a casa moltes senyores alegres, que troben que una cosa es l'alegría y un altre la porquería, y així lograren el seu propòsit els que feren corre tanta y tanta mentida innoeble.

La Casa no té res més que dir. Hem perdut y ho confesem; *Miserere nobis*. Però ja veuràn quin ball s'armarà amb el ball nostre, y sino es ball seràn ballades, que qui guanya primer s'escampa darrer y al cul del sac se troven les engrunes.

Y que tot això, germans en PAPITU, no us tregui'l riure. S'ha de riure sempre, quan se guanya y quan se pert. Uva.

LA CASA.

Teatres y Concerts

Al Novetats han estrenat una opereta quin nom es *Molinos de viento*, no passa a la Mancha sinó a Holanda, però això no priva el que sigui un espectacle molt divertit. Hi surten uns senyors que llegeixen unes cartes amb la boca closa que estàn d'allò més bé. Les decoracions den Castells fan bon efecte, y la interpretació den Fernández, la Velasco y la Martí d'allò més bona.

Al teatre del davant, *Tivoli*, hi ha una companyia d'òpera y formant part d'aquesta companyia, una artista de primera; la senyora Pareto. Devem fer constar que'l *Barbero* cantat per la senyora Graziella, es una cosa de primera. Are lo que ja no trovem tan bé, es que'ls músics siguin tres y el director.

Al Romea demà estrenan *La Miralta*; com que demà no es avui, no podem parlar-ne, però com que'ns recordem d'haver vist aquet dramet en castellà, preguem a Deu que'l traductor fos un lladre y hagués fet malver l'obra del cèlebre senyor Guimerà.

Al Principal ha debutat don Enric Giménez pera acabar de fer malver aquella bata escosesa quan fa el *Sherlock Holmes*. Esperem de don Enric que deixantse de detectives procurarà donarnos un bon *Joan Gabriel* o encare que sigui un *Ordinari*. Y are que som al Principal; dimecres la nostra admirada senyora Arnall (*née* Xirgu) se disfressarà de tuberculosa y farà de Marguerida Gautier (a) *Dama de les Camelies*. Amb la mà al pit devem dir per endavant que'ns agradarà més veure

com feia de Marguerida del *Faust*, de Marguerideta o senzillament de Marguerida Xirgu. Creguins amb la *Dama* passarà com amb *Zazá*, que traduïda serà més falsa y més dolenta; després pera representar aquestes obres més que l'art pur de vostè, se necessita saberse un grapat de trucs que van mol bé quan el públic no enten lo que diuen a les taules. També patim per el pobre actor que carregarà amb l'Armand. Pel demés, això del tísic avui no commou tant, perque tenint quatre quartos pera menjar bé, no sent disbauxes y amb les tuberculines se curen casi be tots.

Certament hauríem preferit que debutés amb la *Electra* després del seu momentani allunyament de les taules.

Ah! No vulgui pendre part en això dels llagostins, Perdríem les amistats.

TAINE.

Un que s'extén

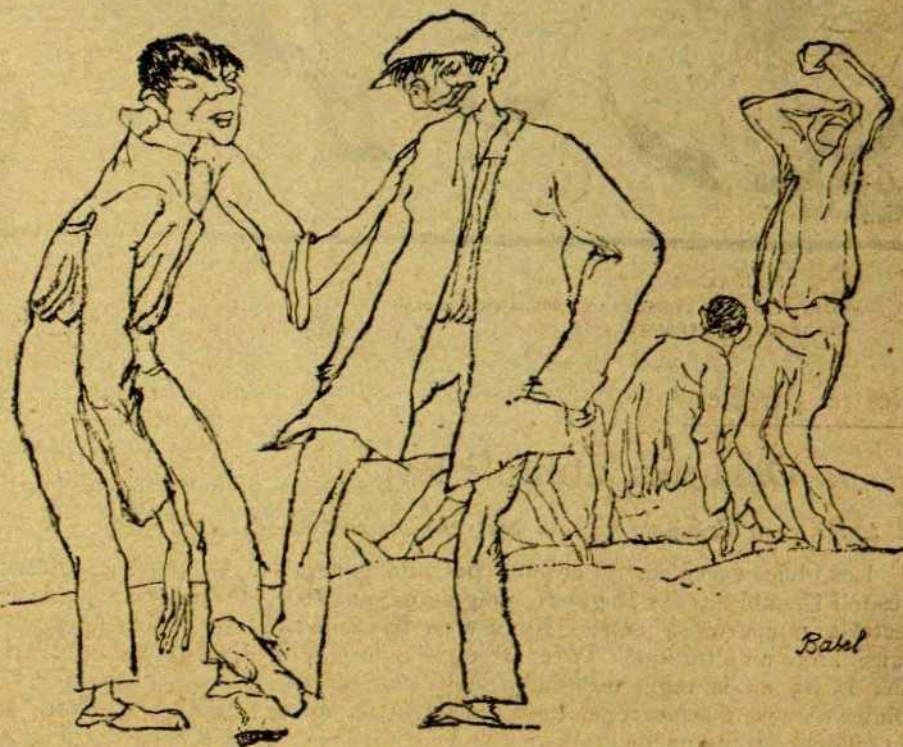
EMBLA que a Torelló tenen la costum de fer tunció d'Iglesia durant els nou primers dies de la Quaresma, dedicats a les animetes del Purgatori.

En les funcions d'aquest any predica un frare ja vell, però que's veu que no's dona.

En el sermó del primer día, parlà dels devers de les noies solteres; en el segon tractà dels de les casades y al comensar el tercer día digué:

«—Germans meus; el primer día vaig tractar de les solteres, ahir de les casades, avui m'extendré sobre les viudes.....»

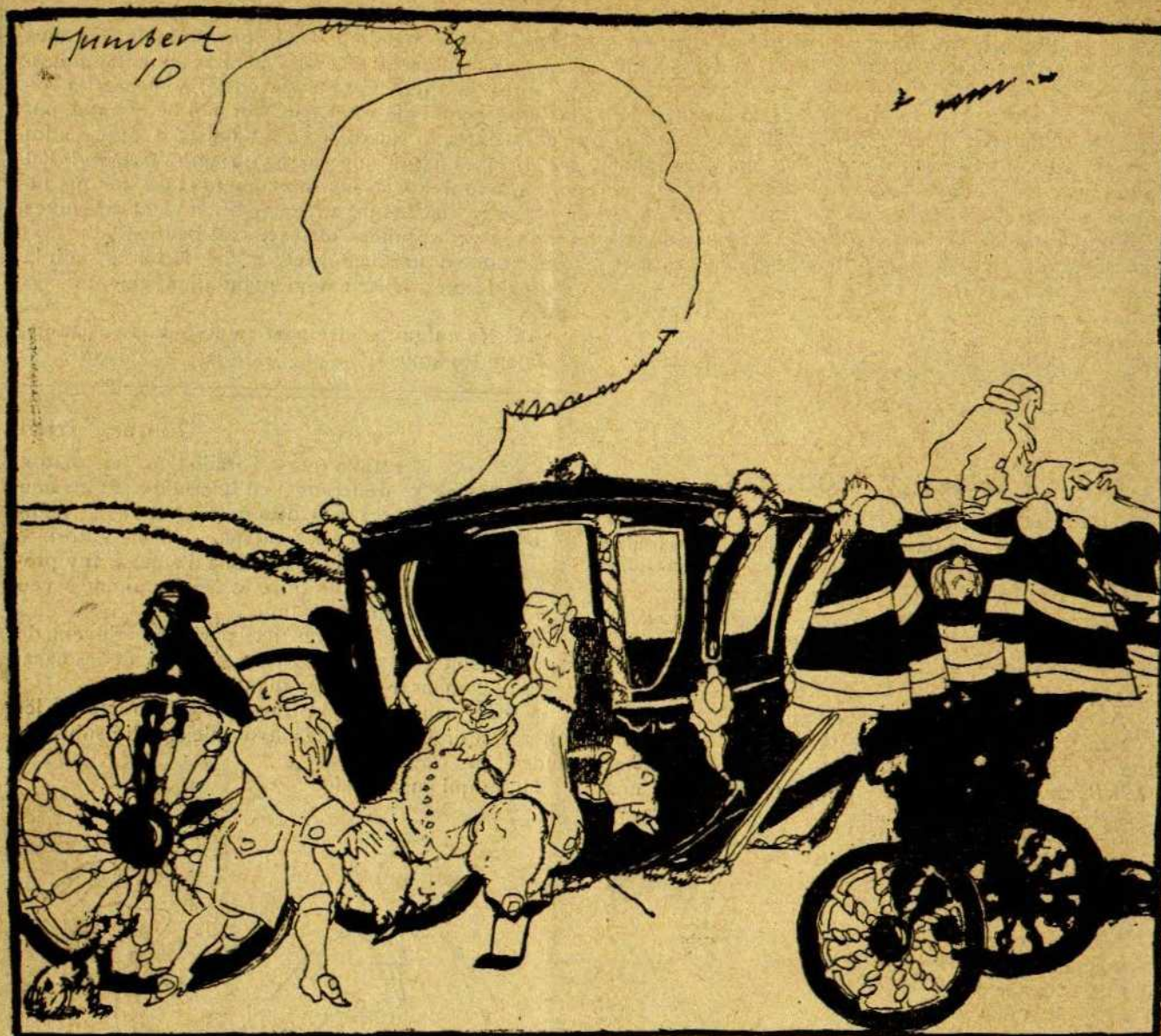
Hi ha qui encare fuig.

BONA PENSADA

—Y ara a què't dediques?

—A fer encreuaments de llores y coloms missatgers pera que portin els recados de paraula.

FEUDALISME

—Senyor: cada dia engreixeu més amb la vida de camp.
—No ho creieu; es el dret de cuixa.

Nostres parodies

Dinàmica atmosfèrica

El temps pera demà a l'Europa central y meridional.

Les plujes varen ser la setmana passada generals desde'l Danubi fins al Bogatell, puig actua una trajectoria tempestuosa entre'l Ninot y els Balkans. La causa no es un altra que'l Tirré, al qual li ha sortit una bossa en la regió més baixa de la part central. Dintre d'aquesta bossa regna molt moviment, lo que's un evident símptoma de mullena.

El temps en el Pirineu es glassat, essent molt diferent, per lo tant, del que fa en l'interior del Vesubi. Podria molt ben ser, si no fallen els telegrams rebuts,

que dintre de vint o trenta dies plogui a Oviedo, Munich o Calat.

En la vessant oceànica, tot se vessa, tant, que a l'Estret de Gibraltar les naus tenen de passar d'una en una, puig el lloc, com se veu pel nom, es bastant estret.

Avui la pertorbació es general en el Mediterrà y Atlàntic, ja que la Fransa-xica ha donat naixensa a un segment tempestuós en el qual queda tancada tota la Alemanya, la barriada de Pekin, tota la Turquia, Noruega, l'Anglaterra, la Russia, Suïssa, Bèlgica, l'Italia, l'Espanya, Santa Perpètua de la Moguda y tot el demás reste de l'Europa, amb fortes plujes, tramontanes y neu. No obstant aquesta pertorbació, tot el continent europeu serà invadit per un temps magnífic, brillant el sol y pujant les pressions.

En tot Catalunya plourà, lo mateix que a Madrid, regnant temps clar y sens aigua a Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona y a Castella la Nova.

Les onades del golf de Gènova arribaran fins a la platja sens novetat. N'hi hauràn de fortes y de fluixes. Si la bossa del Adriàtic s'omple, hi haurà vinguda de línia tempestuosa en els estrets del Canal de la Manxa, vinguda que durarà fins que's desinfi.

D. PUIG

„He fet tornar boig a un gat“

Ja feia temps que li portava votada a n'el gat d'Angola aquell. Amb els seus ulls blancs, amb aquell pèl llarg y lluent com seda, amb aquella cua que semblava un palmò desfilat, era un mal gat, lo qual es molt pitjor que ser una mala persona. S'havia menjat totes les rates de la casa, no havia deixat un niu del jardí ni per remei, tenia esporugits als pobres coloms y no sabent aont fer estragos s'entretenia esgarapant a les persones. A mi va tocar-me el rebre y vaig jurar venjansa eterna.

Però era difícil venjar-se; el gatot era l'estimat d'una parenta meua y jo el presunt hereu de la parenta; no'm convenia, doncs, de cap de les maneres trencar-li el capni donar-li matzines, perquè segurament hauria miolat y totes les sospites haurien recaigut sobre meu. No podent privar-lo de la vida, vaig decidir quitar-li la raó, castic molt més crudel si be s'examina.

Vaig rumiar molt temps, el gat va esgaraparme dues vegades més, no trovava la solució y el meu odi creixia. La casualitat va servir-me. Un dia vaig veure una pussa enorme sobre'l llit; anava per agafarla y res, no hi era; pro encara no aixecava la mà ja tornava a lloc. Mirava sobre el coixí? La pussa assobre. Anava per agafarla poc a poquet, poc a poquet... Zaz! Rés de pussa, ja no hi era, havia saltat y me la tornava a trovar al davant del nas, ara sobre una cadira, després en una finestra y més endavant en terra. Quan ja estava marejat, vaig adonar-me de que la pussa no era al llit, ni al mirall, ni a les cadires, sinó colocada sobre les meves ulleres. Aquet fet va illuminar-me.

Amb tota cura vaig construir unes gafes a la mida del meu enemic; a sobre de cada vidre vaig dibuixarhi una rata y aprofitant un descuit de la bestia maleïda vaig col·locar-li l'aparell.

L'efecte fou extraordinari; quan el mal gat se vegué amb les dos rates davant, de

primer quedà aturat no sabent cap aont girarse, després va pendre embestida y ara botava a la dreta y ara es girava a l'esquerra. Quin tip de riure vaig fer-me! Per fi caigué desmaiàt, vaig treureli les ulleres, pensant demà hi tornarem, però no va ser necessari: d'aquella feta devingué foll, foll de mala manera. Varen tenir de matarlo.

MONI.

Siempre

NA de'n Marsans fill, amb motiu del cartell anunciant el ball de Novetats y que tan rebombori ha mogut entre la gent d'Estropajosa.

En Marsans, ensenyant unes quartilles en que hi havia'l croquis del cartell, llegeix:

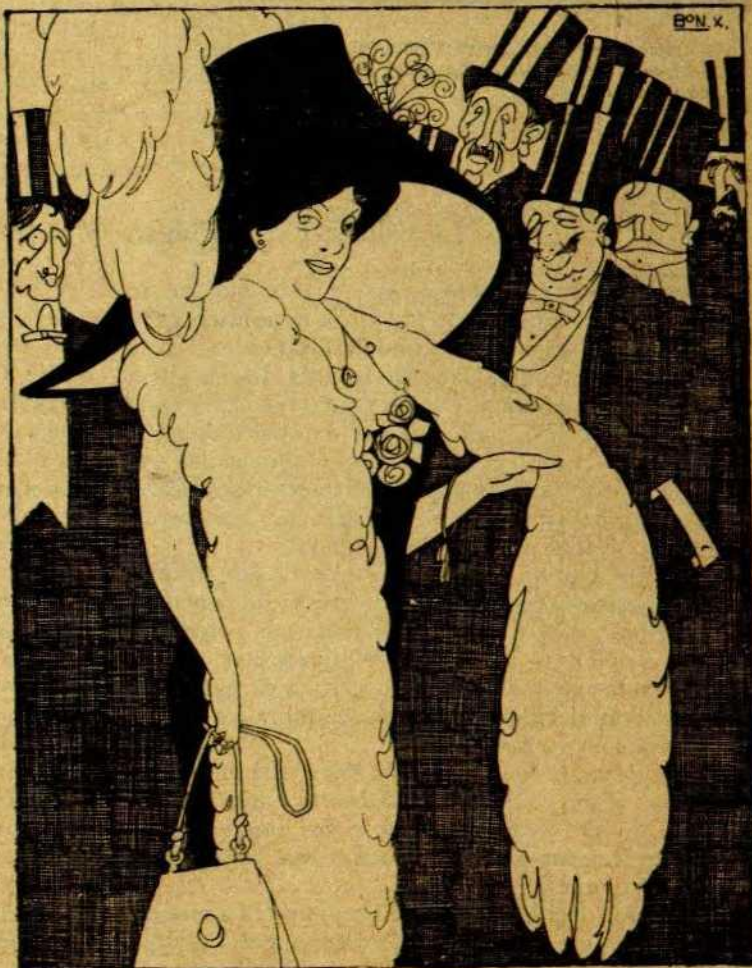
Seamos siempre jóvenes.

Un del palco:

—Home, això dels *siempre*...

En Marsans:

—Si, senyor, sí. Miri: *seamos* plural, *jóvenes* plural, *siempre* també te de ser plural, home... (Uva).

—L'advertixo que soc un model de virtut.

—Vostè?

—Sí, un model de pintors que pinten virtuts.

—Quina tós més lletja, senyor Camínals!
—Sí, no m'agrada gaire..... En canvi, la mamà de la meua senyora
en té una de preciosa.

La política y "La Pulga,,

DIRÁN vostés: però què te que veure una cosa y altra? Si la política es la ciencia de conduir els pobles y "La Pulga,, l'art de treures discretament la camisa, ¿com poden relacionarse ni influir-se? Tot lo que vostés vulguin; però es lo cert que en aquets dies que pa: sen, el ballar una americana es questió política, y l'anar a veure "La Pulga,, de la Solsona o les danses de la Sada Yacco, dever de bon lliberal.

Al nostre ball hi va anar qui no està per bromes de la carn, però l'home va sentir parlar de capellans y de carlins, y cap a l'Espanyol! fins amb permís de la dona, a defensar la llibertat. Y aquets dies, son de veure'ls bons pares de familia que surten de casa a les deu y s'en van decidits a La Buena Sombra o a l'Eden.

—Però aont va tant decidit?

—A l'Eden, perquè hi ha una dona que ensenya...

—Però vosté se dedica an aquestes coses?

—No, jo no hi vaig a pensar coses lletges; però'l Comité de Defensa se vol imposar, ens vol dictar la llei, y això si que no.

Y l'home, decidit, com aquell que marxa a una barricada, s'en va a veure tot l'austerament possible, però amb tota la fermesa d'un vell lliberal, tots els pits y caderes que li ofereixen per una pesseta de consumació.

N'hi han d'altres que no s'ho agafen per el costat

de la política, sinó de la civilització. Pera ells, tot això que passa té una transcendència extraordinària.

—Però a vosté li agraden aquestes coses?—se'ls pregunta.

—Ja ho crec!—responen.—Que no veu que feia sigles que no's veia això? Que no veu que retorna'l paganisme? D'aquí venen les protestes dels clericals, perquè dintre de poc aixecarem en el Tibidado una estatua a Venus Afrodita. Y figuris, figuris si anirán bé'ls boscos de Vallvidrera y la Rabassada, pera dir misses a Venus.

Si el que així us parla es catalanista, acaba per dirvos, tant ferm com si cantes *Els Segadors* recordant el vers de *La fi d'en Serrallonga* d'en Maragall: «Perque jo, sab, crec en la resurrecció de la carn».

Mai haviem pensat que una dona aixecantse la camisa tingués que veure res amb la política, y ara resulta que en el programa de tot bon lliberal s'inclou el veure «La Pulga» pera fer enrabiar als del Comitè. aont vas?—preguntarem als amics, quan rondin carrers de picardies y aventures. Y respondrán:—Ens en anem de política.

El Diluvi al inrevés

Al Conqueridor de la Florida.

La resistencia de la societat burgesa a la implantació de les doctrines socialistes; la immoralitat, ja insoportable, que regnava en teatres, cafés cantants y cinematògrafs; la mala administració, la falta de respecte als clergues y la invasió dels trusts yankees, que s'apoderaren d'Europa, Asia, Africa, América (del Sur) y Oceania, portaren a la humanitat a un grau tal d'enbrutiment que la cosa no podia seguir així.

L'Etern decidí canviar de tàctica pera fer fonèdisos als barbres, qui després d'encadenar la electricitat, fer servir al vapor pera arrocegarlos y inventar els adobs artificials, enlloc d'aprofitarse d'aquestes millores pera el seu goig y tranquil·litat, les utilisaren pera els vicis, impaciencies y aduc pera llur pròpia destrucció. L'Etern no s'havia pas convenut de la eficacia del Diluvi; miraculosament alguna llevor de malvestat havia restat incorruptible amb tot y la perllongada permanencia sota l'aigua. Llevor que, malhauradament, havia arrelat al cor dels homes, clavanthi tan profundes arrels, que feien precisa la destrucció d'aquells.

Y vingué un Diluvi al inrevés, un aiguat de sequesat, una inundació d'aixuts.

La unica semblansa amb l'altre daltabaix fou en que hi hagué un Noé, que's deia Joan y era parent meu molt de la vora. A n'aquet parentiu dec la salvació y el poguer relatar tan aixerrits sucesos.

II

En Joan, el meu parent, el Noé d'aquesta història, fou advertit de lo que's preparava, y per voler de Deu y baix la seva protecció, construí un grandíssim edifici y dintre d'aquet dues divisions; una, la gran, era ocupada per restalleres inacabables de botes y bocois y barralons; l'altra, la xica, era destinada part a dormitori y menjador pera les persones, y part a estable pera els animals.

III

Esdevingué que passaren mesos y mesos sense ploure y els grans rius se tornaren rierols y els rierols s'assecaren; després s'assecaren els grans rius y els peixos que en ells vivien anaren a la mar.

Fou aleshores que'l meu parent Joan feu que entressim en l'edifici bastit per ell, jo amb tota la parentela y una parella de cada mena d'animals vivents, tant si eren feres, com si eren peixos, com si eren sargantanes. En Joan tancà la porta al seu darrera. Els homes seguien barallantse amb més rabia que mai; cada regarot que s'aixugava semblava als pobres una ofensa que'ls hi feien els rics, y a n'aquets una facecia dels miserables.

Els peixos que dels rius havien baixat a la mar comensaren a beures l'aigua; els que ja hi vivien avans també seguien bebent sense parar y com que la mar ja no rebia les deus generoses del Volga, ni del Nil, ni del Mississipi, s'anà abaixant de mica en mica y els ports quedaren en sec, y després se pogué anar a peu d'aquí a Mallorca y en un dia fatal, el dia en que moriren corsecats l'últim home y l'últim arbre, les ruïnes d'Atlàntida reixiren a pendre'l sol.

Aduc pels peixos, l'aigua anava acabantse—son molts y beuen seguit—prompte en comptes del llom blau se'ls vegé la panxa blanca, senyal de mort indiscutible; una tintorera va beures l'últim glop. No hi havia aigua a la mar y tota la terra era un Sahara sense oasis ni camells.

Tota la Terra no; sobre d'ella encara se vivia en el gran edifici bastit, per voler de Deu, per el meu parent Joan. Mentres tot s'assecava, nosaltres viviem en una humitat interior perenne; l'aigua se l'havien beguda tota els peixos dels rius y de la mar, però aquelles restalleres de botes, de bocois y barralons eren plenes a curull dels vins més exquisits. Llàstima que últimament tots eren rancis.

De bon principi les besties—besties!—se resistien a la beguda; però com que la necessitat no te llei y la sed els apretava, tingueren que decidirse. Y com begueren! Allò si que fou aborrrir l' aigua.

Cosa estranya, els que primer se decidiren foren els peixos. Comensaren a beure, y alal! alal fins que se'ls acaba la resistència y més borratxos que una sopa caigueren al cul de la bota y allí van dormir la mona. Y aixís mateix cada dia; se despertaven, escupien la bilis, desseguida a la beguda y cap al cul del bocoi que ja semblava un *cuartelillo* a la nit de Sant Joan.

Devegades feien estranyeses. Vegessi un pop borratxol! És una cosa admirable, feien uns trenatsys

cargolillos amb els brassos... allò no's veurà mai més

Y les rates-pinyades? Pensar que'ls pobres xicots se pensen que amb fum de tabac o bè cremantlosi el mostatxo se posen a renegar! Il·lusions, tot lo més diràn alguna punyessa, però pera sentirles dir fletomies de veres tenien d'estar allí. No li havien donat pocs de disgustos al nostre quefe Joan, ell que era tant religiós!

Y un tigre marejat? Creurieu que'ls hi dona per lo sentimental y expliquen tragedies y drames de familia y casi ploren y tot. En cambi no's fiin mai d'un be borratxo, tenen mal vi; la vista se'ls hi encén y la llana se'ls hi erissa, com el pel a un gat quan se saluda amb un cà.

Parlant de gossos; aquesta mena d'animals sí que son semblants als homes. Vegentlos saber triar tant acertadament y amb tanta cura, vaig entrar en uns escrupols. Rés, que havia despatxat a una minyona per llemínara de ví; per lllaminera descarada; perquè si n'hi havia del ranci no's bebia el de taula y si Xerés no tocava el ranci. Doncs mirant com traguejaven els quissos, vaig comensar a pensar si aquella noia era innoçenta y el lladre tenia quatre potes, se deia Lin y era escuat.

Dels gats no'n parlem; tractantse de la beguda els gats son persones.

Als elefants tots els havem vist fer beguda al Circul Ecuestre, però d'una tortuga ni d'un conill no ho hauria dit mai; la veritat, me creia que eren besties que no beuen.

No vull parlar dels insectes, ni de les aus, perquè mai acabariem.

Referent a les persones, es un'altra cosa. La persona té la beguda lliure y ningú s'hi ha de ficar. Aixís ho trovarem y aixís ho deixarem.

Perfectament, doncs després de molt temps y seguint la colonia en perfecta salut, se posa a ploure; de moment no'n feiem cas, però va ploure més y més y els rius tornaren a correr y els mars tornaren a omplirse. Per anar a la Barceloneta se tingué d'agafar la *golondrina* y el meu parent Joan tracta d'aviar les besties, però y cal ni a fum de sabatots. Se veu que dintre una bota hi tenien un recreio.

A mida que anava humitejantse la terra, s'assecaven els bocois y vingué un jorn en el que com que la necessitat obliga, tinguerem de fer les paus amb l'aigua pera no morir de sed.

Sembla impossible, tant ben domesticats qu'estaven y encara no la tastaren perderen els modos y el tigre retornà a tigre.

Que s'hi farà? poguessim tornarhi a n'aquells temps ara que'l vi va tant car.

MONI.

Les tres gracies del segle XIX

Diguemho tot: el segle XIX va ser una Grecia sense gracia. Europa, aquesta antiga y acreditada part de la Terra, que avui figura al cap de la civilització, va ser, durant l'infadigable y prop-pasat segle XIX, una Grecia amb tots els ets y uts, però sense la gracia, que, entre nosaltres sigui dit, va ser lo principal de la Grecia.

Allí veuràn, senyors, el mateix amor a l'acció, el mateix amor a la realitat, el mateix amor a l'experiencia y el mateix amor a altres coses que callém, perquè aquest article no devingui una cosa massa seria y, per tant, impropia d'una revistasatírica com es y ha de ser el PAPITU.

Busquin y regirin tot el gloriós segle y ja'ns sabrán dir si hi troven alguna cosa que no hagi sigut l'ideal del antic poble grec, bressol de la civilització moderna: però si busquen y regiren com cal, ja'ns sabrán dir si hi troven gota de gracia en tots aquets passos d'un segle que ha produït tantes coses y cap d'escaienta.

Mirinsho pel cantó que vulguin, el segle XIX no té cap gracia. A les seves mans les coses podien devenir tan armonioses y tan ben organitzades com se vulguin, però perdien el dò inefable d'encisar.

El segle de *Un tros de paper* y *El pájaro verde* y altres periodics festius, era actiu, treballador y honrat; a casa seva n'estaven molt contents; si's divertia, se sabia divertir; si gastava, sabia gastar; però a l'hora de treballar treballava, y ningú hi podia tenir res que dir. Les seves diversions van ser sempre

—..... plegaré la botiga, perquè'l negoci no dona, i'm dedicaré a la política per veure si'm fan regidor.

—Sí, vaja: et retires a la vida pública.

d'home com cal y en elles s'hi divertia sense perjudicar a ningú. Els seus Carnavals de gloriosa memoria, desde'l Carnaval de Niza al que organitzaven en competència el Gavilán y el Taller Embut, Carnavals com ja no se'n tornaran a veure, si Deu vol, eren una prova de lo que diem. Treball y festa, festa y treball, ideal del antic poble grec, era també'l del segle XIX; però, per dirho un'altra vegada, ideal realitzat sense suc ni bruc, o lo que s'en diu sense gracia.

L'elegancia no va faltar, ni'ls mls, al segle de que parlem, y si algun segle ha trobat una correcció y una senzillesa més propia de l'elegancia, ha estat justament el que ha reduït el frac y la levita a la seva mínima expressió, es dir, a la senzillesa absoluta a que en l'esplendor del segle van arribar aquets dos trajes que tantes noies han fet patir del pit y d'altres llocs del cos humà.

El segle XIX, espavilat purificador, va arribar a llibertar el frac y la levita de totes les formes barroques amb que'ls principis de segle l'havien trobat carregat pel seu antecessor, el graciós y barroc segle XVIII, del que parlarem al seu degut temps y si no hi ha res de nou; però amb tot y haver fet aquesta simplificació que li dava una veritable elegancia, la gracia, senyors, no hi era.

Però'l segle XIX, actiu y laboriós, adalerat y disposat sempre a jugar-se'l tot pel tot a Monte-carlo o a qualsevol altre dels Casinos, avui ja desacreditats, volia també la gracia. Y un segle que no mira prim a jugar-se l'última carta, no podia deixar de buscarla, y lo que es més, de trobarla.

Ell sabia prou bé, pels estudis fets durant el batxillerat, que les gracies eren tres, y sabia també per haver tingut bona nota als exàmens de les assignatures corresponents, que eren tres sers vaporosos, lleugers y avellutats.

Per un home que ha fet el batxillerat, no hi ha res impossible, perquè allí s'hi aprén tot. Crear les tres gracies era, doncs, la cosa més senzilla del món, y efectivament, les va crear. Les gracies del segle XIX son les següents: El Xampany, el pollastre rostit y'l piano de teclat, tan suau y flonjo com el pit d'un colom.

Efectivament: la manera de dar al vi la vaporositat somiada, era trobar el procediment de fabricar el xampany tan acreditat y conegut aixís a Europa com a América. La gracia primera estava trobada. El vi l'havia adquirit per obra y gracia de la química. El segle XIX devenia graciós.

Manera de trobar un menjar delicat que s'apartés de les grasses viandes que havien figurat en les succulentes taules dels sigles passats, menjar que's fongués a la boca, que no embafés y que fes joc amb el xampany: no hi havia com el pollastre rostit. El pollastre rostit lentament, amb poc llar y poc foc, daurantse, y com si diguessim embaumantse d'aquet llar y d'aquet foc escassos, necessariament havia de convertir-se en la segona de les gracies del segle XIX.

Havent observat, per fi, que lo que en música es més desitjat per la tendre orella del auditor, sens dubte s'escau a ser el sò avellutat que l'instrumentista o'l cantant sab arrencar o trobar en les notes que produeix, els homes del passat segle van atinar en que si'l sò avellutat era lo més encisar y graciós del sò musical, no hi havia, comptat y debatut, com posar un drap

tou entre la corda y'l martellet y aixis l'avellutament se produiría per si sol, y tal dit tal fet. La tercera gracia estava trobada. El sigle XIX tenia, com els altres sigles, les seves y peculiars tres gracies.

Per vestir sants

(Siluetes quaresmals)

Ve a esser com la fam, de la qual tots ne fugen. Si la escoltèu, vos dirà que va refusar, no fa gaires anys, la mà d'un advocat o d'un metge o d'un fabricant o d'un bètes y fils, que estava molt arregladet. També vos dirà que ells estaven esboggerrats, però que, la veritat, va ser ella qui no va volguer casori, per no deixar a la mamà. Romansos.

Això de la familia no es més que un truc que's porten per atenuar el ridícol y per ferse passar per bon cor. Per regla general, declaren amb tota tranquesa que mai han arribat a capir com corren dones que's lliguin a un home.

Y no creieu, no es que'n fassin gala de despreciar als homes, sinó que'ls desprecien de veritat, puig no han tingut mai prou enginy per atrapar un manso.

Que'ls diguin que mai han tingut gracia per fer patir a un jove, les posa fora de sí.

Moltes d'elles, les més es donen a l'Església y confessen cada dia amb el vicari jove; però aquet tot seguit les engega al botavàn, perquè ha d'esser molt empipador consolar, encara que sigui espiritualment, a aquestes pobres verges en conserva.

La que's queda per vestir sants omple sa casa de gats y gossos.—Ai, el meu menut!... La meva monada!... El meu reietó!... Y entre gossos y lleminedures y noveles d'en Lluís del Val, se passen la vida.

Com que a casa no tenen gaires quefers, no deixen ni un ofici, ni una missa. Coneixen íntimament, desde'l senyor rector fins al home qui cobra les cadires.

Odia a les casades y a les qui tenen promés; sols simpatiza amb les seves correligionaries, en les qui veu companyes d'infortuni.

Quan tenen cinquanta anys, se vesteixen com si'n tinguessin vint. N'hi ha per cassarles amb llas. Son supersticiosos y llegeixen y rellegeixen *El talismán de los sueños* y *El secretario de los amantes*.

Seques, grogues com la cera, mal fardades, passen pels carrers com persones a les qui manca quelcom.

Y aquet *quelcom* s'els pot indicar fàcilment quina cosa es, en la convicció de que no hem d'esser no saltres qui'ls hi suministri.

Això de gallina vella fa bon caldo, son romansos.

MISANTROP.

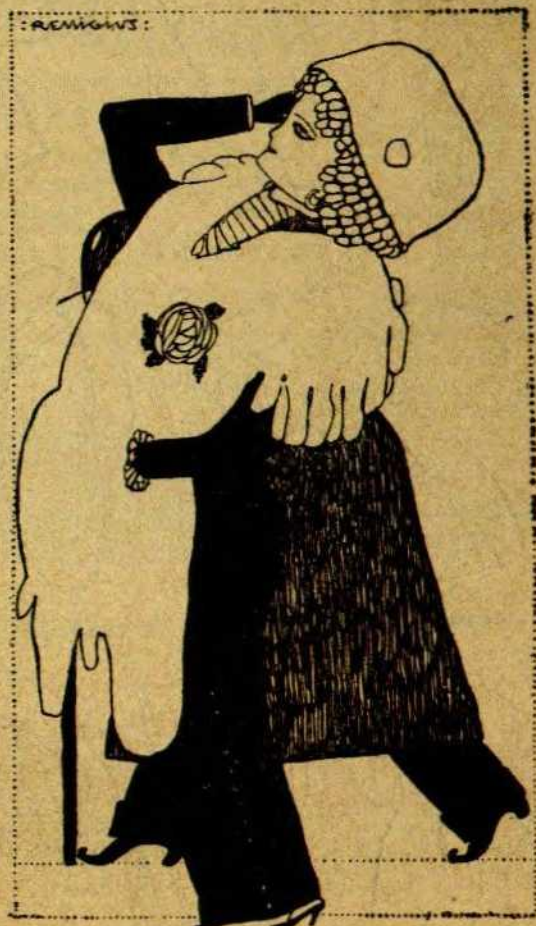

De Terrassa

Terrassa tenen una mena de *Brusi* que l'altra dia va sortir esbufegant contra el *Lawn-tennis club Tarrasa* del que forma part tota l'aristocràcia de la ciutat. Un avi qui s'amaga baix el nom de *Un cassinaire*, se despenja amb un article dient que les noies d'aquella societat, podien ser bones pera tocar el piano, pintar o parlar el francès, però mai pera portar lo que s'en diu una casa o diemne administradores. No content encara l'autor de l'article, comença a explicar a dites senyorettes qui eren els seus pares y avis y a demostrar que si la una venia d'un humil teixidor, l'altra era descendenta d'un filador qualsevol; digué més el *cassinaire*: afirma que no brillaven per el seu llenguatge escullit y que eren incapasses de fer un plat de dols o de salat que portés l'alegria als seus marits quan aquets s'asseguessin a taula amb poca gana.

Les socies de *Lawn-tennis club Tarrasa*, se reuniren; una proposà comprar llibres de cuina y modos al kiosk de *La Vanguardia*; l'altra pendre lliçons de comportarse en la bona societat amb el dansari senyor Nadal. Per fi una de les concurrents s'empipà y digué: «Noies, no parlem més d'aquest assumpte, que ja me'n comença a fer de menuts.»

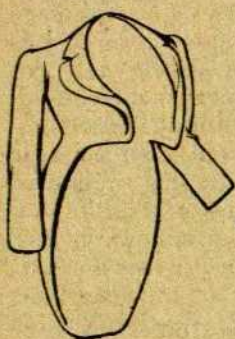
AMOR DESGRACIAT

—Y bé no t'hi amoinis més, noia. Els homes son un ximples; crèu al teu pare.

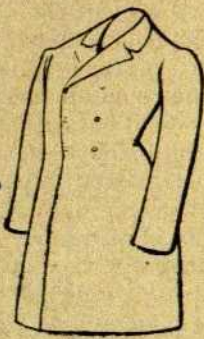
L' HUMOR EXTRANGER

LEVITA O FRAC, per Caran d'Ache

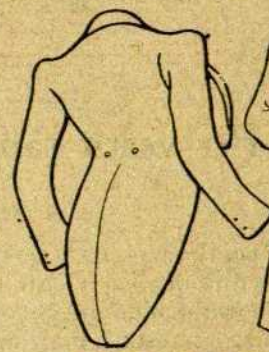
Havem de casarvos amb levita? Amb frac? Heus aquí una qüestió greu que apassiona a la gent ara com ara. Els Brummel diuen que sí: els d'Orsay diuen que no. Qui legislarà sobre aqueix punt?.... Deixem la paraula als interessats.

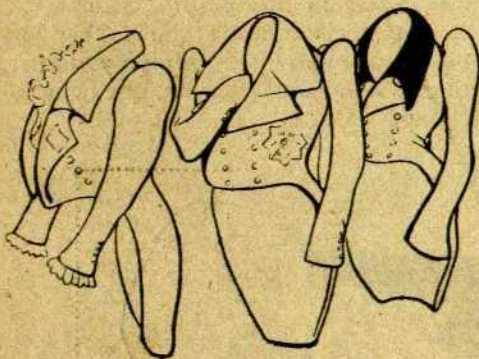
—M'han dit que tenieu la pretensió d'aconduir l'alba núvia al altar.

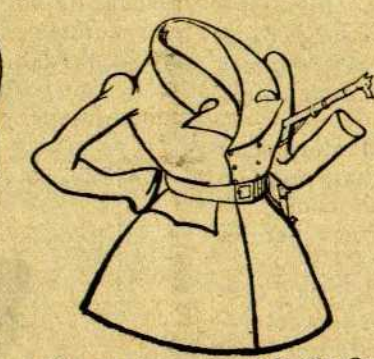
—Y perquè no? No's sol dir «frac de cerimònia»?
—En quina terra, amiga?

—Es que jo'm dic «Frac»! Monsenyor de Frac.
—Dispensa, noi: tu't dius «llagosté» senzillament.

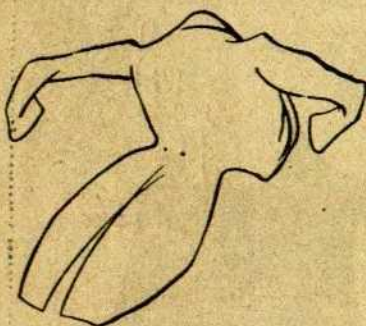
—Tinc la meua ascendència, senyora!

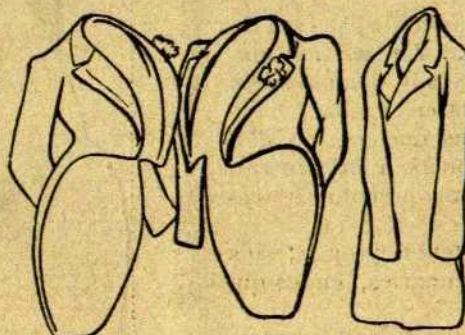
—Y jo, que descendeixo de Reading-Coat.
—Piii Noblesa de cotxera.

—Cotxera jo! Jo! Sàpigues que soc el trajo dels parlamentaris. Epi!èhi vòital.... ¡bacallà!

—Jo bostoneijo.

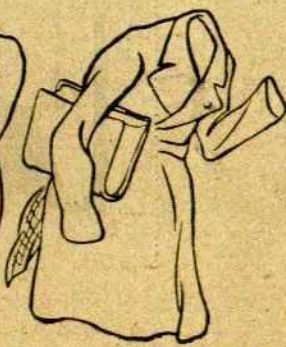
—Y, además, considereu la fila que'heu quan vos introduïu en el nostre món • be a l'Opera.

—Si, però, en cambi, jo triomfo en els five o'clock y en les garden-partys!

—Y no hi ha bon duel sense mi.

—Y, además, soc savia.

—Vos savia? passi... Bé, vaja, y encara que fos aixís; en cambi, no sereu mai del l'Academia.

Demanis pera curar les MALALTIES NERVIOSES

Elixir polibromurat Amargós

que calma, regularisa y fortifica els nervis

UNIVERSALMENT RECONEGUT PELS METGES MES EMINENTS

Es d'acció ràpida y meravellosa en la EPILEPSIA, (mal de Sant Pau), COREA (ball de Sant Vito), HISTERISME, INSOMNI, CONVULSIONS, VÉRTIGS, MAL DE CAP (migranya) CATARRO DELS NENS, PALPITACIONS DEL COR, DELIRI, DESVANEIXEMENT, PÉRDUA DE LA MEMORIA, AGITACIÓ NOCTURNA y tota classe d'accidents nerviosos.

Exigeixin en totes les etiquetes el nom registrat de BROMURANTINA

Farmacia del Dr. AMARGÓS, PLASSA DE SANTA AGNA, 9

GASTROL NOMBRE REGISTRADO Nº 9366 EXPORTACION A TODOS LOS PAISES

GASTROL MIRET

REMEDIO SEGURISIMO PARA CURAR EL
ESTÓMAGO É INTESTINOS
PROBARLO ES CURARSE

Premiado en la Exposición Universal de Atenas de 1903

PEDÍD Y EXIJÍD PRECISAMENTE
GASTROL MIRET
EN TODAS LAS FARMACIAS.

NATALIO MIRET FOLLETO *Fig. 330*
FARMACÉUTICO ANCHA 68 GRACIA BARCELONA

Un altre remei que tots recomanen per sos ràpids efectes. es l'ELIXIT MIRET, reconstituyent ràpid. tònic poderós y estimulante eficas; de gran utilitat pera combatre l'anemia, raquitisme, neurastenia, etc. Demanis per tot arreu.

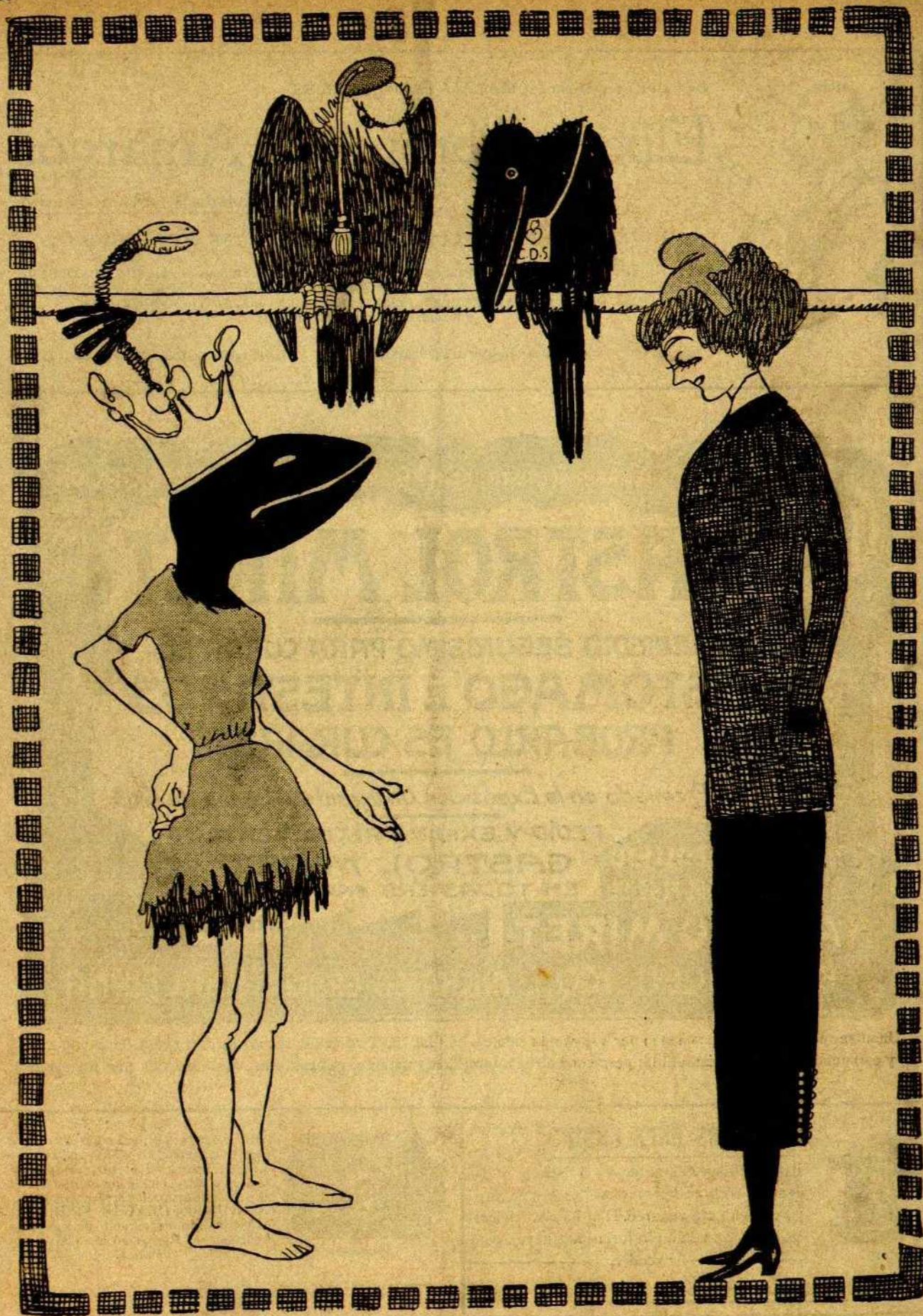
Máquinas pera cusir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat am les d'Escuder y cadeneta. S'en compren d'usades y s'en proporcionen pera vendre. N'hi ha una cilíndrica, una Jona y una giratoria molt noves pera vendre.

Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

1000 pessetes al qui obri un pany d'aquest sistema.—Mai més robos. —Voleu assegurar el pis, armaris y qualsevol altre classe de moble? Usen els panys de seguretat anomenats BON GORGUE o bé CLAU DE SERRETA. —Construcció y reparació de panys de seguretat. —Reparació de Caixes de caudals.

VIVES Y MUSTÉ. - Freixures, 8, Barcelona

PANTORRILLITIS

La Dreta.—Has vist com m'he engreixat amb aquestes darreres eleccions?
L'Esquerra.—Sols te veig les cames inflades; y això, noia, es símptoma de mort propera.